

1. Én é - lek! mondja Is - te - ned, Hogy nem kí - vá -

nom vesz - te - det, Sőt vár - lak üd - vös - sé - gemmel;

Csak bü - nös u - tad hagy - jad el, Van szá - mod - ra

is ke - gye - lem, Hogy ö - rök - ké élj én - ve - lem!

2. E szavakat vedd eszedbe, / És immár ne ess kétségbe; / Te itt lelsz vigaszt, kegyelmet / És orvosságot szívednek, / Mit Isten néked megígért; / Ó! boldog, ki sír bűnéért!

3. Óvd magad hiú ábrándtól, / Az elbizakodottságtól, / És ne mondd: akkor megtérek, / Ha kiélveztem a létet, / Hisz Isten jó, majd megbocsát, / És kegyelmet ő úgyis ad.

4. Van kegyelem és békélés, / Az Isten arra mindig kész, / De erre, aki úgy számít, / Hogy bátran tovább vétkezik, / Az nem kedvez a lelkének, / És égi jót nem remélhet.

5. Ó! segíts, Jézus, légy velem, / Adj megtérést még ma nekem, / Hogy megbánhassam bűnömet, / Míg megtartod az életmet, / Hogy elkészüljek időben, / És megbékéljek Istenben.